Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 4 februari 2014

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder mot Syrien — Frysning av tillgångar — Justering av yrkandena — Frist — Uppenbart oriktig bedömning — Motiveringsskyldighet — Rätt till ett effektivt domstolsskydd — Rätten till försvar”

I de förenade målen T-174/12 och T-80/13,

Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, Beirut (Libanon), företrädd av advokaterna P. Vanderveeren, L. Defalque och T. Bontinck,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av G. Étienne och S. Cook, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av, för det första, rådets genomförandeförordning (EU) nr 55/2012 av den 23 januari 2012 om genomförande av artikel [32].1 i förordning (EU) nr 36/2012 om restriktiva åtgärder med tanke på situationen i Syrien (EUT L 19, s. 6), för det andra, rådets genomförandebeslut 2012/37/Gusp av den 23 januari 2012 om genomförande av beslut 2011/782/Gusp om restriktiva åtgärder mot Syrien (EUT L 19, s. 33), för det tredje, rådets beslut 2012/739/Gusp av den 29 november 2012 om restriktiva åtgärder mot Syrien och om upphävande av beslut 2011/782 (EUT L 330, s. 21), för det fjärde, rådets genomförandeförordning (EU) nr 1117/2012 av den 29 november 2012 om genomförande av artikel 32.1 i förordning nr 36/2012 (EUT L 330, s. 9), för det femte, rådets ”skrivelser med beslut” av den 24 januari 2012 och den 30 november 2012, genom vilka sökanden delgavs besluten om restriktiva åtgärder mot sökanden, för det sjätte, rådets beslut 2013/109/Gusp av den 28 februari 2013 om ändring av beslut 2012/739 (EUT L 58, s. 8), för det sjunde, rådets genomförandeförordning (EU) nr 363/2013 av den 22 april 2013 om genomförande av förordning nr 36/2012 (EUT L 111, s. 1), och för det åttonde, rådets beslut 2013/255/Gusp av den 31 maj 2013 om restriktiva åtgärder mot Syrien (EUT L 147, s. 14), i den mån dessa rättsakter påverkar sökandens situation,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen),

sammansatt av ordföranden H. Kanninen samt domarna G. Berardis (referent) och C. Wetter,

justitiesekreterare: handläggaren C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 12 september 2013,

följande

Dom

Bakgrund till tvisterna

1 Sökanden, Syrian Lebanese Commercial Bank SAL (nedan även kallad SLCB), är en libanesisk bank, vars kapital till 84,2 procent innehas av Commercial Bank of Syria (nedan kallad CBS), som ägs av syriska staten.

2 Den 9 maj 2011 antog Europeiska unionens råd, med stöd av artikel 29 FEU, beslut 2011/273/Gusp om restriktiva åtgärder mot Syrien (EUT L 121, s. 11). I artikel 4.1 i detta beslut föreskrivs att alla tillgångar och ekonomiska resurser som tillhör, ägs, innehas eller kontrolleras av personer som är ansvariga för det våldsamma förtrycket av civilbefolkningen i Syrien, och fysiska eller juridiska personer samt enheter som har anknytning till dem, ska frysas. Villkoren för frysningen stadgas i artikelns övriga punkter. Enligt artikel 5.1 i beslut 2011/273 ska rådet fastställa förteckningen över dessa personer.

3 Rådet har även, med stöd av artikel 215.2 FEUF och beslut 2011/273, antagit förordning (EU) nr 442/2011 av den 9 maj 2011 om restriktiva åtgärder med hänsyn till situationen i Syrien (EUT L 121, s. 1). I artikel 4.1 i förordningen föreskrivs att alla tillgångar och ekonomiska resurser som tillhör, ägs, innehas eller kontrolleras av de fysiska eller juridiska personer, enheter och organ som förtecknas i bilaga II ska frysas.

4 Genom rådets beslut 2011/684/Gusp av den 13 oktober 2011 om ändring av beslut 2011/273 (EUT L 269, s. 33) fördes CBS upp på förteckningen i bilaga II till beslut 2011/273, med följande motivering:

”Statsägd bank som ger finansiellt stöd till regimen.”

5 Genom rådets beslut 2011/782/Gusp av den 1 december 2011 om restriktiva åtgärder mot Syrien och om upphävande av beslut 2011/273 (EUT L 319, s. 56) upprätthölls de restriktiva åtgärderna mot CBS, finns upptaget på förteckningen i bilaga II till beslut 2011/782.

6 Genom rådets genomförandebeslut 2012/37/Gusp av den 23 januari 2012 om genomförande av beslut 2011/782 (EUT L 19, s. 33) uppfördes sökanden på förteckningen i bilaga I till beslut 2011/782, med följande motivering:

”Dotterbolag till [CBS], som redan står upptaget i förteckningen. Stöder regimen ekonomiskt.”

7 Genom rådets förordning (EU) nr 1011/2011 av den 13 oktober 2011 om ändring av förordning nr 442/2011 (EUT L 269, s. 18), uppfördes CBS på förteckningen i bilaga IIa till förordning nr 442/2011, med samma motivering som i beslut 2011/684.

8 I rådets förordning (EU) nr 36/2012 av den 18 januari 2012 om restriktiva åtgärder med hänsyn till situationen i Syrien och om upphävande av förordning nr 442/2011 (EUT L 16, s. 1) upprätthölls de restriktiva åtgärderna mot CBS. Bolaget finns upptaget på förteckningen i bilaga II till förstnämnda förordning.

9 Genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 55/2012 av den 23 januari 2012 om genomförande av artikel [32].1 i förordning nr 36/2012 (EUT L 19, s. 6) fördes sökanden upp på förteckningen i bilaga II till förordning nr 36/2012, med samma motivering som i genomförandebeslut 2012/37.

10 Den 24 januari 2012 skickade rådet en skrivelse till sökanden (nedan kallad skrivelsen av den 24 januari 2012) med följande lydelse:

”Vi informerar er om att rådet … har beslutat att ert bolag ska föras upp på förteckningen över personer och enheter i bilaga I till beslut [2011/782], vilket genomförs genom genomförandebeslut [2012/37], och i bilaga II till förordning [nr 36/2012], vilken genomförs genom genomförandeförordning [nr 55/2012]. Skälen för att föra upp bolaget på förteckningen finns angivna där bolaget har uppförts på förteckningarna i de berörda bilagorna.

Vi bifogar en kopia av det genomförandebeslut och den genomförandeförordning i vilka det föreskrivs att ert bolag ska föras upp på den ovannämnda förteckningen …”

11 Sökanden bekräftade den 8 februari 2012 att den mottagit denna skrivelse.

12 Den 24 januari 2012 offentliggjorde rådet i *Europeiska unionens officiella tidning* också ett meddelande till de personer och enheter som omfattas av de restriktiva åtgärder som föreskrivs i beslut 2011/782, som genomförs genom genomförandebeslut 2012/37, och i förordning nr 36/2012, som genomförs genom genomförandeförordning nr 55/2012, (EUT C 19, s. 5).

13 Enligt meddelandet får de berörda personerna och enheterna till rådet inkomma med en ansökan, åtföljd av styrkande handlingar, om omprövning av beslutet att föra upp dem på förteckningarna i bilaga till de ovan i punkt 12 nämnda rättsakterna.

14 Genom skrivelse av den 15 februari 2012 inkom sökanden till rådet med en ansökan om omprövning. I denna bestred sökanden att den stödjer den syriska regimen ekonomiskt och begärde tillgång till den bevisning mot sökanden som rådet förfogade över. Sökanden hemställde även om att få yttra sig vid ett muntligt hörande. Rådet besvarade inte ansökan, varför sökanden den 4 april 2012 skickade in ytterligare en.

15 Genom skrivelse av den 3 juli 2012 översände rådet till sökanden ett utdrag ur en promemoria från rådets generalsekretariat till medlemsstaternas delegationer, till vilken fanns bilagd den handling som hade tjänat som grund för att föra upp sökanden på förteckningen över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien (nedan kallade de handlingar som översändes den 3 juli 2012). I skrivelsen meddelade rådet även att det inte avsåg att bevilja sökandens begäran om ett formellt muntligt hörande, eftersom möjligheten att yttra sig skriftligen måste anses tillräcklig.

16 I skrivelse av den 7 november 2012 ansökte sökanden om att rådet skulle göra en ny omprövning av sökandens situation.

17 I rådets beslut 2012/739/Gusp av den 29 november 2012 om restriktiva åtgärder mot Syrien och om upphävande av beslut 2011/782 (EUT L 330, s. 21), upprätthölls de restriktiva åtgärderna mot sökanden och CBS. De finns upptagna på förteckningarna i bilaga I.B och II till beslut 2012/739.

18 Det framgår av artikel 31 i beslut 2012/739 att detta beslut skulle tillämpas fram till den 1 mars 2013.

19 Genom rådets genomförandeförordning (EU) nr 1117/2012 av den 29 november 2012 om genomförande av artikel 32.1 i förordning nr 36/2012 (EUT L 330, s. 9) uppfördes andra personer på förteckningen i bilaga II till förordning nr 36/2012, medan en person togs bort från förteckningen.

20 Den 30 november 2012 översände rådet en skrivelse med följande lydelse till sökandens ombud:

”Vi informerar er om att rådet … har beslutat att er klient även fortsättningsvis kommer att vara upptagen på förteckningen över personer och enheter i bilagorna I och II till beslut [2012/739] och i bilagorna II och IIa till förordning [nr 36/2012], genomförd genom genomförandeförordning [nr 1117/2012]. Skälen för att uppta er klient på denna förteckning finns angivna där bolaget har uppförts på förteckningarna i de berörda bilagorna.

Bifogad till denna skrivelse finns en kopia av rådets beslut att uppta er klient på den ovannämnda förteckningen.

…

Slutligen erinrar vi om att det är möjligt att väcka talan mot rådets beslut vid [tribunalen].”

21 Sökanden bekräftade den 3 december 2012 att den mottagit denna skrivelse.

22 Den 30 november 2012 offentliggjorde rådet även ett meddelande i *Europeiska unionens officiella tidning* till de personer och enheter som omfattas av de restriktiva åtgärderna enligt beslut 2012/739 och förordning nr 36/2012, vilken genomförs genom genomförandeförordning nr 1117/2012 (EUT C 370, s. 6). Innehållet i meddelandet motsvarar i sak innehållet i det ovan i punkterna 12 och 13 nämnda meddelandet.

23 I skrivelse till rådet av den 14 december 2012 bestred sökanden att bolaget hade bibehållits på förteckningen över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien, såsom framgick av de ovan i punkterna 17 och 19 nämnda rättsakterna. Sökanden begärde även tillgång till den bevisning rörande sökanden som rådet förfogade över och begärde att ett muntligt hörande skulle anordnas.

24 I skrivelse av den 28 januari 2013 besvarade rådet sökandens begäran av den 7 november 2012. Rådet tillbakavisade härvid sökandens argument för att bolaget var självständigt i förhållande till CBS och vidhöll att det fanns en anknytning mellan å ena sidan sökanden och å andra sidan det ekonomiska stödet till den syriska regimen.

25 Genom skrivelse av den 6 mars 2013 besvarade rådet sökandens begäran av den 14 december 2012. Rådet lät härvid sökanden veta dels att beslutet att bibehålla sökanden på förteckningen över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien var grundat på de handlingar som sökanden redan hade fått kopior av, dels att rådet inte hade någon skyldighet att kalla sökanden till ett muntligt hörande.

Förfarandet och parternas yrkanden

26 Sökanden väckte talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 17 april 2012, och målet registrerades under målnummer T-174/12. Sökanden yrkade bland annat ogiltigförklaring av genomförandeförordning nr 55/2012 och av genomförandebeslut 2012/37, i den mån de rör sökanden.

27 Det skriftliga förfarandet avslutades den 20 november 2012.

28 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 13 februari 2013 väckte sökanden talan i ytterligare ett mål, som registrerades under målnummer T-80/13. Här yrkade sökanden bland annat ogiltigförklaring av beslut 2012/739 och av genomförandeförordning nr 1117/2012, i den mån de rör sökanden.

29 Talan i mål T-80/13 åtföljdes av en ansökan om skyndsam handläggning med stöd av artikel 76a i tribunalens rättegångsregler (nedan kallad ansökan om skyndsam handläggning).

30 Den 18 februari 2013 inkom rådet, på begäran av sökanden, med en skrivelse av den 2 oktober 2012 till tribunalens kansli, såsom ny bevisning i mål T-174/12. Det var en skrivelse som Libanons riksbankschef hade skickat till rådet med avseende på de åtgärder som riksbanken hade vidtagit i förhållande till sökanden (nedan kallad skrivelsen från riksbankschefen).

31 Den 22 februari 2013 beslutade ordföranden på tribunalens sjätte avdelning att skrivelsen från riksbankschefen skulle läggas till akten i mål T-174/12. Sökanden bereddes tillfälle att yttra sig före utgången av en i beslutet fastställd frist.

32 Sökanden inkom inte till tribunalens kansli med sitt yttrande över skrivelsen från riksbankschefen inom den fastställda fristen.

33 Den 7 mars 2013 inkom rådet med sitt yttrande över ansökan om skyndsam handläggning och yrkade därvid att tribunalen skulle avslå densamma.

34 Den 13 mars 2013 avslog tribunalen (sjätte avdelningen) ansökan om skyndsam handläggning.

35 Det skriftliga förfarandet i mål T-80/13 avslutades den 18 juni 2013, efter det att svaromålet hade inkommit, eftersom tribunalen med stöd av artikel 47.1 i rättegångsreglerna hade beslutat att det inte var nödvändigt med en andra omgång yttranden.

36 I svaromålet anförde rådet att det ansåg det tveksamt huruvida talan kunde tas upp till sakprövning i den mån den avsåg genomförandeförordning nr 1117/2012.

37 I en inlaga som inkom till tribunalens kansli den 14 maj 2013 ansökte sökanden om att få justera sina yrkanden i mål T-80/13 så att talan om ogiltigförklaring även avsåg rådets beslut 2013/109/Gusp av den 28 februari 2013 om ändring av beslut 2012/739 (EUT L 58, s. 8), i den mån rådet i detta beslut förlängde tillämpningen av beslut 2012/739 till och med den 1 juni 2013 (nedan kallad den första ansökan om justering av yrkandena).

38 I skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 18 juni 2013 uppgav rådet att det inte hade några synpunkter på den första ansökan om justering av yrkandena.

39 I en inlaga som inkom till tribunalens kansli den 5 juli 2013 ansökte sökanden på nytt om att få justera sina yrkanden i mål T-80/13 så att talan om ogiltigförklaring även avsåg rådets genomförandeförordning (EU) nr 363/2013 av den 22 april 2013 om genomförande av förordning nr 36/2012 (EUT L 111, s. 1) och rådets beslut 2013/255/Gusp av den 31 maj 2013 om restriktiva åtgärder mot Syrien (EUT L 147, s. 14), i den mån dessa rättsakter, vilka har bilagor med förteckningar där sökanden finns uppförd, påverkar sökandens situation (nedan kallad den andra ansökan om justering av yrkandena).

40 På grundval av referentens rapport beslutade tribunalen att inleda det muntliga förfarandet i målen T-174/12 och T-80/13.

41 På begäran av rådet och efter yttrande från sökanden beslutade ordföranden på tribunalens sjätte avdelning den 15 juli 2013 att målen T-174/12 och T-80/13 skulle förenas såvitt avser det muntliga förfarandet och domen, i enlighet med artikel 50 i rättegångsreglerna.

42 I yttrande som inkom till tribunalens kansli den 30 juli 2013 yrkade rådet att den andra ansökan om justering av yrkandena, i den del den avsåg genomförandeförordning nr 363/2013, skulle avvisas såsom för sent inkommen.

43 I yttrande som inkom till tribunalens kansli den 22 augusti 2013 anförde sökanden sina synpunkter på rådets invändning om rättegångshinder avseende den andra ansökan om justering av yrkandena. Den 5 september 2013 beslutade ordföranden på tribunalens sjätte avdelning att yttrandet skulle läggas till akten.

44 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen den 12 september 2013.

45 I mål T-174/12 har sökanden yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara artikel 1 i genomförandeförordning nr 55/2012 och punkt 27 i bilagan till förordningen, i den mån sökanden därigenom uppfördes på förteckningen i bilaga II till förordning nr 36/2012,

— ogiltigförklara artikel 1 i genomförandebeslut 2012/37 och punkt 27 i bilagan till beslutet, i den mån sökanden därigenom uppfördes på förteckningen i bilaga II till beslut 2011/273,

— vid behov ogiltigförklara ”rådets skrivelse med beslut” av den 24 januari 2012,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

46 I mål T-80/13 har sökanden, med beaktande av den första och den andra ansökan om justering av yrkandena, yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara artikel 25 i beslut 2012/739 och bilaga I.B till beslutet, i den mån sökanden finns med som punkt 34 i nämnda bilaga,

— ogiltigförklara artikel 1 i genomförandeförordning nr 1117/2012, i den mån denna, med tillämpning av artikel 1 i genomförandeförordning nr 55/2012 och punkt 27 i bilagan till samma förordning, innebär att sökanden ska bibehållas på förteckningen i bilaga II till förordning nr 36/2012,

— vid behov ogiltigförklara ”rådets skrivelse med beslut” av den 30 november 2012,

— ogiltigförklara beslut 2013/109, i den mån det däri föreskrivs att beslut 2012/739 ska vara tillämpligt till och med den 1 juni 2013,

— ogiltigförklara genomförandeförordning nr 363/2013 och beslut 2013/255, i den mån de påverkar sökandens situation,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

47 Rådet har i båda målen yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

48 Vid förhandlingen medgav sökanden, som svar på frågor från tribunalen, att sökanden skrivit fel i sitt andra yrkande i mål T-174/12 genom att där ange beslut 2011/273 i stället för beslut 2011/782. Vidare återkallade sökanden samma yrkande till följd av att beslut 2011/782 hade upphävts. Rådet uppgav sig avstå från att göra gällande att det är tveksamt (se ovan punkt 36) om sökandens andra yrkande i mål T-80/13 kan tas upp till sakprövning, bland annat med beaktande av att sökanden delgavs genomförandeförordning nr 1117/2012.

49 Dessa synpunkter antecknades i förhandlingsprotokollet.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning

Den första ansökan om justering av yrkandena

50 Sökanden har genom den första ansökan om justering av yrkandena ansökt om att få utvidga föremålet för talan om ogiltigförklaring så att den avser även beslut 2013/109. I det beslutet föreskrivs att beslut 2012/739 ska vara tillämpligt till och med den 1 juni 2013 i stället för till och med den 1 mars 2013.

51 Tribunalen erinrar härvid om att när den rättsakt som angripits inledningsvis ersätts av en annan rättsakt med samma föremål under förfarandets gång, så ska den senare antagna rättsakten betraktas som en ny omständighet som innebär att sökanden har rätt att justera sina yrkanden och grunder. Det kan nämligen inte godtas att en unionsinstitution eller ett unionsorgan – till bemötande av kritik som framförts i en talan mot någon av dess rättsakter – kan anpassa rättsakten eller byta ut den mot en annan och under rättegången åberopa ändringen eller bytet för att frånta motparten möjligheten att utvidga sina ursprungliga yrkanden och grunder till att avse den senare rättsakten, eller att anföra ytterligare yrkanden och grunder gentemot denna (domstolens dom av den 3 mars 1982 i mål 14/81, Alpha Steel mot kommission, REG 1982, s. 749, punkt 8, och tribunalens dom av den 28 maj 2013 i mål T-200/11, Al Matri mot rådet, punkt 80).

52 För att en ansökan om justering av yrkandena ska kunna tas upp till sakprövning måste denna dessutom ges in inom den tvåmånadersfrist för att väcka talan som föreskrivs i artikel 263 sjätte stycket FEUF, förlängd med tio dagar med hänsyn till avstånd såsom föreskrivs i artikel 102.2 i rättegångsreglerna. Denna talefristbestämmelse utgör nämligen tvingande rätt och ska tillämpas av unionsdomstolen på ett sådant sätt att rättssäkerhet och enskildas likhet inför lagen säkerställs (domstolens dom av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet, REG 2007, s. I-439, punkt 101). Det ankommer således på rätten att pröva, eventuellt ex officio, om denna frist har iakttagits (tribunalens beslut av den 11 januari 2012 i mål T-301/11, Ben Ali mot rådet, punkt 16).

53 I det nu aktuella fallet ersatte rådet genom beslut 2013/109 bland annat lydelsen av artikel 31 i beslut 2012/739. Syftet var att föreskriva att sistnämnda beslut ska tillämpas till och med den 1 juni 2013, och inte bara till och med den 1 mars 2013, såsom beslutats inledningsvis. Även om beslut 2013/109 inte ersatte beslut 2012/739, kan det konstateras att det är fråga om en ”anpassning” av det, i den mening som avses i den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 51, i syfte att ändra beslutets tidsmässiga (*ratione temporis*) tillämpningsområde. En sådan anpassning av den rättsakt som utgör föremålet för talan utgör ett skäl att justera sökandens yrkanden (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 51 nämnda målet Al Matri mot rådet, punkt 81).

54 Under dessa omständigheter kan yrkandena avseende beslut 2013/109 tas upp till sakprövning, eftersom de inkom i skrivelse till tribunalens kansli den 14 maj 2013, och således inom fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring. Beslut 2013/109, som antogs den 28 februari 2013 och offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 1 mars 2013, hade nämligen inte delgetts sökanden vid tidpunkten för ansökan om justering av yrkandena, vare sig individuellt eller genom offentliggörande av ett meddelande.

Den andra ansökan om justering av yrkandena

55 Sökanden har lämnat in den andra ansökan om justering av yrkandena i syfte att utvidga föremålet för talan om ogiltigförklaring så att talan ska omfatta även genomförandeförordning nr 363/2013 och beslut 2013/255.

56 Rådet har inte invänt mot den del av den andra ansökan om justering av yrkandena som avser beslut 2013/255. Däremot har rådet yrkat att ansökan ska avvisas såsom för sent inkommen i den del den avser genomförandeförordning nr 363/2013. Rådet har härvid erinrat om att institutionen den 23 april 2013 i *Europeiska unionens officiella tidning* lät offentliggöra inte bara nämnda genomförandeförordning, utan även ett meddelande till de personer och enheter som omfattas av de restriktiva åtgärder som föreskrivs i beslut 2012/739, vilket genomförs genom rådets genomförandebeslut 2013/185/Gusp, och i förordning nr 36/2012, vilken genomförs genom genomförandeförordning nr 363/2013 (EUT C 115, s. 5, nedan kallat meddelandet av den 23 april). Rådet anser, med hänvisning till domstolens dom av den 23 april 2013 i de förenade målen C-478/11 P–C-482/11 P, Gbagbo m.fl. mot rådet, att sökandens frist för att justera yrkandena så att dessa omfattar även genomförandeförordning nr 363/2013 började löpa när meddelandet av den 23 april offentliggjordes och löpte ut den 3 juli 2013. Enligt rådet är artikel 102.1 i rättegångsreglerna inte tillämplig. I denna bestämmelse föreskrivs att när fristen för att väcka talan mot en institutions rättsakt börjar löpa från tidpunkten för rättsaktens offentliggörande, ska fristen räknas från slutet av den fjortonde dagen efter den dag då rättsakten offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning*.

57 Sökanden har bestritt rådets invändning om rättegångshinder.

58 Tribunalen gör följande bedömning. Det följer av den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 51 att den andra ansökan om justering av yrkandena ska tas upp till sakprövning i den mån den avser beslut 2013/255. Detta beslut, som innebar att sökanden skulle fortsätta att omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien, antogs nämligen den 31 maj 2013 och offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 1 juni 2013. Den andra ansökan om justering av yrkandena, som inkom till tribunalens kansli den 5 juli 2013, inkom således inom fristen för att väcka talan mot det berörda beslutet.

59 Såvitt avser rådets invändning om rättegångshinder avseende det yrkande om ogiltigförklaring av genomförandeförordning nr 363/2013 som har anförts i den andra ansökan om justering av yrkandena, ska följande påpekas. Det framgår av punkterna 61 och 62 i domen i de ovan i punkt 56 nämnda förenade målen Gbagbo m.fl. mot rådet att det följer av de bestämmelser som var tillämpliga i de målen att fristen för att väcka talan mot en rättsakt enligt vilken restriktiva åtgärder vidtas eller upprätthålls börjar löpa när ett meddelande offentliggörs, om den som berörs av rättsakten i fråga inte har kunnat underrättas individuellt.

60 Följande gäller angående tillämpningen av dessa principer i det aktuella fallet. Artikel 32.2 i förordning nr 36/2012 innehåller en bestämmelse som materiellt överensstämmer med den som domstolen tolkade i domen i de ovan i punkt 56 nämnda förenade målen Gbagbo m.fl. mot rådet. Av denna bestämmelse framgår att rådet ska meddela de personer som berörs av dess beslut om tillämpning av restriktiva åtgärder antingen direkt, om deras adresser är kända, eller i annat fall genom offentliggörande av ett meddelande.

61 Rådet har inte, såsom sökanden har påpekat, förklarat varför det var omöjligt att underrätta sökanden individuellt om beslutet att anta genomförandeförordning nr 363/2013. Rådet måste ha känt till sökandens adress, eftersom rådet tidigare hade tillställt sökanden andra rättsakter och fått information om adressen till sökandens ombud i samband med förfarandet i de nu aktuella målen, som var anhängiga vid den tidpunkten.

62 Under alla omständigheter ska det påpekas att domstolen i de ovan i punkt 56 nämnda förenade målen Gbagbo m.fl. mot rådet, punkt 64, kunde nöja sig med att konstatera att fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring av de rättsakter som angripits i de målen hade löpt ut när talan väcktes i första instans. Den behövde inte pröva tillämpligheten av artikel 102.1 i rättegångsreglerna, av vilken det följer att ytterligare fjorton dagar ska läggas till vid beräkningen av talefristen, eftersom talan ändå hade väckts för sent.

63 Vid prövningen av huruvida den andra ansökan om justering av yrkandena i det här fallet inkom före utgången av fristen för att väcka talan mot genomförandeförordning nr 363/2013 – räknad från offentliggörandet av meddelandet av den 23 april – är den avgörande frågan emellertid huruvida artikel 102.1 i rättegångsreglerna ska tolkas på så sätt att den är tillämplig när den berörda personen har underrättats om beslutet att anta en rättsakt om restriktiva åtgärder genom offentliggörande av ett meddelande. Nämnda ansökan, som inkom den 5 juli 2013, ska nämligen anses ha kommit in i tid om talefristen med tillämpning av artikel 102.1 i rättegångsreglerna löpte ut den 17 juli 2013 och inte, såsom rådet har gjort gällande, den 3 juli 2013.

64 När rådet på grund av att det inte kan underrätta den berörda personen individuellt i stället underrättar vederbörande genom att offentliggöra ett meddelande, är detta meddelande inte desto mindre en rättsakt som de berörda enbart kan få kännedom om genom att läsa *Europeiska unionens officiella tidning*. Syftet med fjortondagarsfristen i artikel 102.1 i rättegångsreglerna är att säkerställa att de berörda får tillräckligt med tid på sig för att väcka talan mot de offentliggjorda rättsakterna och därmed även att principen om ett effektivt domstolsskydd iakttas, såsom den numera slås fast i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

65 Eftersom det i artikel 102.1 i rättegångsreglerna föreskrivs att en ytterligare frist om fjorton dagar är tillämplig när talan väcks mot rättsakter som offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*, finner tribunalen att bestämmelsen även ska tillämpas, analogt, när den händelse som får talefristen att börja löpa är ett meddelande angående sådana rättsakter, vilket meddelande också offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*. Samma skäl som ligger till grund för att medge ytterligare en frist om fjorton dagar för att väcka talan mot offentliggjorda rättsakter är nämligen giltiga såvitt avser offentliggjorda meddelanden, däremot inte när det är fråga om individuella underrättelser.

66 Om nämnda artikel i rättegångsreglerna inte ansågs vara tillämplig i det aktuella fallet, skulle de enskilda dessutom hamna i en mindre fördelaktig situation än om det inte hade funnits någon skyldighet att underrätta dem individuellt. Om en sådan skyldighet saknades, skulle nämligen offentliggörandet av rättsakterna om restriktiva åtgärder vara tillräckligt för att talefristen, inbegripet den ytterligare fjortondagarsfrist som avses i artikel 102.1 i rättegångsreglerna, skulle börja löpa.

67 Det ska även påpekas att domstolen, i punkt 58 i domen i de ovan i punkt 56 nämnda förenade målen Gbagbo m.fl. mot rådet, betonade att syftet med skyldigheten till individuell underrättelse är att i större utsträckning skydda enskilda personer. Den domen kan således inte med framgång åberopas som grund för att dessa ska behandlas mindre fördelaktigt än om rättsakterna om restriktiva åtgärder mot dem enbart hade offentliggjorts.

68 Med hänsyn till det ovan anförda finner tribunalen att rådets invändning om rättegångshinder ska avslås. Den andra ansökan om justering av yrkandena kan således tas upp till sakprövning i sin helhet, även i den mån den avser genomförandeförordning nr 363/2013.

Prövning i sak

69 Sökanden har till stöd för sin talan i mål T-174/12 i huvudsak anfört fyra grunder. Sökanden anser att

— rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning av frågan huruvida sökanden har stött den syriska regimen ekonomiskt,

— rådet har åsidosatt sökandens rätt till försvar, rätt till en rättvis rättegång och rätt till effektivt domstolsskydd,

— rådets motivering varken var tillräcklig eller precis, samt att

— antagandet av särskilt förordning nr 36/2012 och genomförandeförordning nr 55/2012 var förenat med vissa brister.

70 Sökanden har till stöd för sin talan i mål T-80/13 i huvudsak anfört de tre första grunderna i punkt 69 ovan samt en grund avseende otillräcklig prövning av omständigheterna i ärendet.

71 Med beaktande av de uppenbara likheterna mellan talan i de båda målen, kommer tribunalen att sammanföra de grunder i de två målen som avser samma frågor och pröva dessa gemensamt.

Grunderna avseende att motiveringen varken var precis eller tillräcklig

72 Sökanden har gjort gällande att rådet åsidosatte sin motiveringsskyldighet vid besluten att föra upp och bibehålla sökanden på förteckningarna över de personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien. Sökanden har inte bestritt att rådet i tillräcklig mån har förklarat varför det skulle vidtas restriktiva åtgärder mot Syrien, men framhållit att den individuella motiveringen avseende sökanden är tvetydigt formulerad och bara består i konstaterandet att sökanden är ett dotterbolag till CBS. Någon precisering av varför detta förhållande skulle innebära att sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt anges inte. Sökanden anser att rådet härvid har tillämpat en oacceptabel presumtion, mot bakgrund dels av att åtgärderna i fråga praktiskt taget är straffrättsliga, dels av domstolens dom av den 13 mars 2012 i mål C-376/10 P, Tay Za mot rådet. Vidare anser sökanden att tillämpningen av denna presumtion innebär att hänsyn inte tas till den av sökanden anförda omständigheten att bolaget inte står i någon form av beroendeställning i förhållande till CBS.

73 Den bristande motiveringen i beslutet att föra upp sökanden på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna avhjälptes enligt sökanden inte genom de handlingar som översändes den 3 juli 2012 (se ovan punkt 15) som svar på sökandens ansökan om omprövning. Sökanden hade under mellantiden nämligen till rådet översänt en rad uppgifter till stöd för att företaget är självständigt i förhållande till CBS.

74 Rådet har bestritt sökandens argument.

75 Tribunalen gör följande bedömning. För det första syftar skyldigheten enligt artikel 296 andra stycket FEUF att motivera en rättsakt som går någon emot dels till att ge den som berörs av rättsakten tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den är välgrundad eller om den eventuellt är behäftad med ett fel som gör att dess giltighet kan ifrågasättas vid unionsdomstolen, dels till att göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva rättsaktens lagenlighet. Denna motiveringsskyldighet utgör en grundläggande princip i unionsrätten från vilken undantag endast får göras på grund av tvingande skäl. Den berörde ska därför i princip underrättas om skälen för beslutet samtidigt som den berörde underrättas om antagandet av den rättsakt som går vederbörande emot. En bristfällig motivering kan inte rättas till genom att den berörde underrättas om skälen för rättsakten under förfarandet vid unionsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 november 2012 i mål C-417/11 P, rådet mot Bamba, punkt 49, och förstainstansrättens dom av den 14 oktober 2009 i mål T-390/08, Bank Melli Iran mot rådet, REG 2009, s. II-3967, nedan kallad förstainstansrättens dom i målet Bank Melli, punkt 80).

76 Om inte tvingande skäl hänförliga till unionens eller dess medlemsstaters säkerhet eller internationella förbindelser utgör hinder för att vissa uppgifter lämnas ut, är rådet följaktligen skyldigt att underrätta en person eller en enhet som omfattas av restriktiva åtgärder om de specifika och konkreta skälen till varför rådet anser att dessa åtgärder måste vidtas. Rådet ska sålunda ange de faktiska och rättsliga omständigheter som utgör den rättsliga grunden för de aktuella åtgärderna samt de överväganden som föranlett rådet att vidta dem (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 75 nämnda målet Bank Melli, punkt 81).

77 Motiveringen ska vidare vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket den antagits. Frågan huruvida kravet på motivering är uppfyllt ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälen och det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten är riktad, eller andra personer som direkt och personligen berörs av den, kan ha. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området. En rättsakt som går någon emot ska anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörde, så att vederbörande har möjlighet att förstå innebörden av den vidtagna åtgärden (se domen i det ovan i punkt 75 nämnda målet rådet mot Bamba, punkterna 53 och 54, samt förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 75 nämnda målet Bank Melli, punkt 82).

78 I förevarande mål har rådets motivering sedan sökanden fördes upp på förteckningen över dem som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien i huvudsak alltid varit som följer:

”Dotterbolag till [CBS], som redan står upptaget i förteckningen. Stöder regimen ekonomiskt.”

79 I de handlingar som översändes den 3 juli 2012 återges i allt väsentligt den motivering som beskrivits ovan i punkt 78. Det preciseras även att sökanden ”gör det möjligt [för CBS] att genomföra strategier för att kringgå EU-sanktioner”.

80 Vad gäller nämnda precisering påpekar tribunalen att denna översändes till sökanden först efter det att sökanden hade väckt talan i mål T-174/12 samt att den inte innehöll några konkreta uppgifter om på vilket sätt sökanden gjorde det möjligt för CBS att ”kringgå EU-sanktioner[na]”.

81 Under dessa omständigheter är den enda giltiga motivering som rådet angav för att uppföra och bibehålla sökanden på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien den motivering som återgetts ovan i punkt 78.

82 Det ska härvid påpekas att lydelsen av den första meningen i motiveringen till de rättsakter genom vilka sökanden uppfördes och bibehölls på förteckningen över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien var tillräcklig för att sökanden skulle förstå att den omfattades av de berörda restriktiva åtgärderna på grund av sin ställning som dotterbolag till CBS.

83 Detta styrks av att sökanden i sin ansökan i mål T-174/12 bestred relevansen av det kriterium om kapitalmässig anknytning som rådet hade tillämpat och anförde omständigheter till styrkande av att sökanden inte stod i beroendeställning till CBS.

84 Även om det – såsom sökanden har gjort gällande – är riktigt att det i den andra meningen i den aktuella motiveringen inte preciseras om det är CBS eller sökanden som stödjer den syriska regimen ekonomiskt, är dessa två situationer inte ömsesidigt uteslutande. Denna mening innebär nämligen att sökanden, i egenskap av dotterbolag till en bank som stödjer den syriska regimen ekonomiskt, också stödjer regimen ekonomiskt, åtminstone indirekt.

85 Även om det antas att den andra meningen i rådets motivering, på grund av att den inte är tillräckligt precis, inte uppfyller villkoren i artikel 296 andra stycket FEUF såsom denna bestämmelse har tolkats i rättspraxis, saknar denna omständighet betydelse för huruvida talan ska bifallas såvitt avser den aktuella grunden. Den första meningen i nämnda motivering är nämligen i sig tillräcklig för att rådet ska anses ha uppfyllt sin skyldighet att förklara varför sökanden har upptagits och bibehållits på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien, nämligen därför att sökanden är dotterbolag till CBS.

86 Det ska härvid erinras om att skyldigheten att motivera en rättsakt utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida skälen är välgrundade, vilken avser den omtvistade rättsaktens lagenlighet i materiellt hänseende. Motiveringen av en rättsakt består nämligen i att det formellt anges vilka skäl rättsakten grundar sig på. Om dessa skäl innehåller felaktigheter, inverkar detta på rättsaktens lagenlighet i materiellt hänseende, men inte på motiveringen av beslutet, som kan vara tillräcklig trots att den innehåller felaktiga skäl (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 juli 2008 i mål C-413/06 P, Bertelsmann och Sony Corporation of America mot Impala, REG 2008, s. I-4951, punkt 181, och domen i det ovan i punkt 75 nämnda målet rådet mot Bamba, punkt 60).

87 Med hänsyn till det ovan anförda kan sökanden inte vinna framgång med de grunder som avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Frågan huruvida rådets motivering med avseende på sökanden är välgrundad ska nämligen bedömas inom ramen för prövningen av de grunder som avser att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning av huruvida sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt.

Grunderna avseende att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning av huruvida sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt

88 Sökanden har gjort gällande att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning när det fann att sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt utan att lägga fram bevis för detta påstående. Rådet kan inte grunda sig på enkla påståenden eller enbart på att sökanden och CBS har en kapitalmässig anknytning till varandra, utan måste även lägga fram bevis.

89 Enligt sökanden är rådets oriktiga bedömning än mer uppenbar om man beaktar att de handlingar som sökanden har lämnat in visar att sökanden inte kan stödja den syriska regimen ekonomiskt.

90 För det första visar sökandens stadgar (nedan kallade SLCB:s stadgar), enligt vilka det enbart är styrelsen som leder bolaget, att sökanden är helt självständig i förhållande till CBS, som inte ger dotterbolaget några direktiv eller riktlinjer.

91 Sökanden har på denna punkt framhållit att dess styrelse den 24 februari 2012 beslutade att sökanden inte skulle ha några förbindelser med de juridiska personer som fanns uppförda på förteckningarna över fysiska och juridiska personer som omfattas av de restriktiva åtgärder mot Syrien som beslutats av Europeiska unionen och Amerikas förenta stater, och inte heller med personer som har anknytning till personerna på dessa förteckningar.

92 För det andra lånar sökanden sedan år 2005 inte ut några medel till CBS, och sökandens samtliga transaktioner är under alla omständigheter underställda den libanesiska banklagstiftningen och står under tillsyn av Libanons riksbank, som till och med har utsett en permanent tillsynsman vid sökanden.

93 Sökanden har i övrigt påpekat att oberoende revisorer har bekräftat att sökanden inte har genomfört några misstänkta banktransaktioner.

94 Rådet har bestritt sökandens argument.

95 Tribunalen erinrar om att följande föreskrivs i artikel 19.1 i beslut 2011/782, i artikel 25.1 i beslut 2012/739 och i artikel 28.1 i beslut 2013/255:

”Alla penningmedel och ekonomiska resurser som tillhör, eller ägs, innehas eller kontrolleras av personer som är ansvariga för det brutala förtrycket av civilbefolkningen i Syrien, personer och enheter som gagnas av eller stöder regimen samt personer och enheter som har anknytning till dem, enligt förteckningen i bilagorna I och II, ska frysas.”

96 I artikel 15.1 i förordning nr 36/2012 hänvisas till den bestämmelse som återgetts ovan i punkt 95 för definitionen av vilka som ska föras upp på förteckningen över personer som omfattas av de restriktiva åtgärder som beslutats genom nämnda förordning.

97 I det nu aktuella fallet omfattas sökanden av de restriktiva åtgärderna mot Syrien på grund av att det är ett dotterbolag till CBS och i denna egenskap har möjlighet att stödja den syriska regimen ekonomiskt.

98 Rådet anser således att sökanden ingår bland de personer som ”har anknytning” till personer som stödjer den syriska regimen, i detta fall CBS, i den mening som avses i den bestämmelse som återgetts ovan i punkt 95.

99 Tribunalen godtar rådets inställning på denna punkt.

100 Det är nämligen uppenbart att de obestridda omständigheterna att CBS innehar 84,2 procent av sökandens kapital samt att CBS, som ägs av syriska staten, stödjer regimen i detta land, innebär att det föreligger en anknytning till personer som stödjer den syriska regimen i den mening som avses i nämnda bestämmelse.

101 När penningmedel som ägs av en enhet som befunnits stödja den syriska regimen – såsom CBS – fryses, föreligger det en icke försumbar risk att denna enhet utövar påtryckningar på de enheter som den äger eller kontrollerar, eller som tillhör den, för att kringgå verkan av de beslutade åtgärderna. Frysningen av dessa enheters penningmedel, till vilken rådet är bundet i enlighet med dels den bestämmelse som återgetts ovan i punkt 95, dels den hänvisning till bestämmelsen som görs i artikel 15.1 i förordning nr 36/2012, är således nödvändig och ändamålsenlig för att säkerställa att de åtgärder som har vidtagits är effektiva och att de inte kringgås (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom av den 13 mars 2012 i mål C-380/09 P, Melli Bank mot rådet, nedan kallad domstolens dom i målet Melli Bank, punkterna 39 och 58).

102 Det framgår av rättspraxis att om en juridisk person till 100 procent ägs av en annan person som otvivelaktigt ska omfattas av restriktiva åtgärder, ska även nämnda juridiska person omfattas av åtgärderna på grundval av denna kapitalmässiga anknytning i sig, under förutsättning att det i rättsakterna om antagande av de berörda restriktiva åtgärderna föreskrivs att dessa ska tillämpas på juridiska personer som ägs eller kontrolleras av dem som redan omfattas av åtgärderna (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom i det ovan i punkt 101 nämnda målet Melli Bank, punkt 79, och tribunalens dom av den 20 februari 2013 i mål T-492/10, Melli Bank mot rådet – nedan kallad tribunalens dom i målet Melli Bank – punkt 56).

103 Denna slutsats påverkas inte av domen i det ovan i punkt 72 nämnda målet Tay Za mot rådet, som sökanden har åberopat. Domstolen fann visserligen i punkt 66 i nämnda dom att restriktiva åtgärder inte kunde tillämpas på fysiska personer enbart på grund av att de hade familjeanknytning till personer associerade med ledarna i det tredjeland mot vilket åtgärderna hade antagits. Det finns dock ingenting i domen som kan tolkas på så sätt att det kriterium avseende kapitalmässig anknytning som fastställdes i domstolens dom i det ovan i punkt 101 nämnda målet Melli Bank inte längre är giltigt.

104 I det aktuella fallet äger CBS visserligen 84,2 procent av sökandens kapital och inte 100 procent, som i de ovan i punkt 102 nämnda målen.

105 Det är även riktigt, såsom sökanden påpekade vid förhandlingen, att tribunalen i sin dom av den 6 september 2013 i mål T-493/10, Persia International Bank mot rådet, punkt 119, fann att den omständigheten att 60 procent av kapitalet i Persia International Bank plc ägdes av Bank Mellat, som redan omfattades av restriktiva åtgärder, inte i sig motiverade att restriktiva åtgärder antogs och upprätthölls även i förhållande till Persia International Bank.

106 Det ska emellertid erinras om att tribunalen i domen i det ovan i punkt 105 nämnda målet Persia International Bank mot rådet konstaterade att även om Bank Mellat hade majoritetsställning vid bolagsstämman i Persia International Bank, hindrade en överenskommelse mellan aktieägarna i sistnämnda bank Bank Mellat från att utse majoriteten av de styrelseledamöter i Persia International Bank som innehade verkställande uppdrag. Tribunalen fann således att det inte förelåg någon sådan risk som beskrivits ovan i punkt 101 (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 105 nämnda målet Persia International Bank mot rådet, punkterna 106–113).

107 Tribunalen konstaterar att sökanden i det nu aktuella fallet – till skillnad från i det ovan i punkt 105 nämnda målet Persia International Bank mot rådet – inte har anfört någon omständighet som styrker att den stora majoritet som CBS hade vid sökandens bolagsstämma inte räckte för att CBS skulle kunna utse majoriteten av styrelseledamöterna.

108 Det ska härvid påpekas att CBS med ett innehav motsvarande 84,2 procent av kapitalet i sökanden har möjlighet att kontrollera sökandens bolagsstämma.

109 Det följer nämligen av artikel 54 i SLCB:s stadgar att alla aktieägare vid bolagsstämman har ett röstantal som överensstämmer med aktieantalet. Med 84,2 procent av kapitalet har CBS således tillräckligt med aktier för att uppnå både kvorum och majoritet vid alla tre formerna av bolagsstämma, närmare bestämt konstitutiv, ordinarie och extraordinarie bolagsstämma, såsom framgår av artiklarna 57, 58, 63, 64, 69 och 70 i SLCB:s stadgar.

110 Vidare är det beträffande bolagsstämmans befogenheter tillräckligt att påpeka att den ordinarie bolagsstämman beslutar om utdelningarna, enligt artikel 65 c i SLCB:s stadgar. Den omständigheten att sökanden inte har gjort några utdelningar till CBS sedan år 2005 hindrar således inte att CBS – som har stor majoritet vid ordinarie bolagsstämmor – beslutar annorlunda i framtiden, såsom rådet har framhållit.

111 Tribunalen påpekar också att även om det följer av artikel 30 i SLCB:s stadgar att det är styrelsen som svarar för sökandens förvaltning, är det enligt samma artikel bolagsstämman som utser styrelseledamöterna. Styrelsen har visserligen långtgående befogenheter, men dessa utövas i syfte att verkställa bolagsstämmans beslut, såsom framgår av artikel 36 i SLCB:s stadgar.

112 Slutligen tillbakavisar tribunalen sökandens argument att rådet borde ha beaktat att det i artikel 144 andra stycket i Libanons handelslag föreskrivs att majoriteten av styrelseledamöterna i ett libanesiskt aktiebolag i princip ska vara libanesiska medborgare.

113 Den omständigheten att majoriteten av sökandens styrelseledamöter är libanesiska medborgare innebär nämligen inte att det kan uteslutas att nämnda styrelse i enlighet med beslut som fattats av bolagsstämman, vilken kontrolleras av CBS, beslutar att överföra medel till den syriska regimen.

114 De ovan anförda omständigheterna innebär att sökanden ska anses vara en juridisk person med anknytning till CBS och att det i det aktuella fallet, till skillnad från i det ovan i punkt 105 nämnda målet Persia International Bank mot rådet, följaktligen föreligger en sådan risk som beskrivits ovan i punkt 101. Det ankom således på rådet att tillämpa de restriktiva åtgärderna mot Syrien på sökanden i enlighet med den ovan i punkt 95 nämnda bestämmelsen.

115 Med hänsyn till att villkoret att sökanden ska vara en ”person med anknytning” till en person som stödjer den syriska regimen är uppfyllt, är det inte nödvändigt att vidta någon kompletterande prövning (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom i det ovan i punkt 101 nämnda målet Melli Bank, punkterna 78 och 79), eftersom de omständigheter som sökanden har gjort gällande inte föranleder någon annan bedömning med avseende på den kapitalmässiga anknytning som rådet grundade sig på.

116 Tribunalen konstaterar härvid att den omständigheten att sökanden står under den libanesiska riksbankens tillsyn inte föranleder någon annan bedömning med avseende på nämnda anknytning.

117 Libanons riksbank övervakar visserligen, såsom framgår av riksbankschefens skrivelse, att sökanden och alla andra banker verksamma i Libanon följer i landet gällande lagar och andra författningar, bland annat dem som avser kampen mot penningtvätt och finansiering av terrorism. Riksbankschefen uppgav i sin skrivelse även att en permanent tillsynsman har utsetts vid sökanden i syfte att stärka nämnda kamp och göra det möjligt att säkerställa att sådana restriktioner som utfärdas av behöriga internationella myndigheter iakttas.

118 I riksbankschefens skrivelse preciseras vidare att Libanons riksbank har utfärdat ett cirkulär enligt vilket samtliga banker som är verksamma i landet är skyldiga att känna till de lagar och andra författningar som är tillämpliga på bankernas motsvarigheter i andra länder och agera i förhållande till dem i enlighet med sådana sanktioner och restriktioner som antas av behöriga myndigheter i dessa länder. Riksbanken i Libanon har dessutom avslutat de konton i utländsk valuta som sökanden hade i denna bank.

119 Libanons riksbanks tillsyn och åtgärder rör inte desto mindre de medel som sökanden förfogar över i Libanon. De åtgärder som rådet har antagit avser däremot enbart medel som sökanden förfogar över eller skulle kunna förfoga över inom unionen och de transaktioner som sökanden skulle vilja genomföra med hjälp av dessa medel.

120 Målen med de åtgärder som Libanons riksbank har antagit sammanfaller således inte, eller åtminstone inte helt, med målen med rådets restriktiva åtgärder mot Syrien.

121 Det ska i synnerhet påpekas att sökanden inte med framgång kan ifrågasätta lämpligheten i att föra upp och bibehålla detta bolag på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärder mot Syrien som rådet hade antagit med hänvisning till att sökandens verksamhet, inbegripet verksamhet med anknytning till unionen, övervakas av den nationella myndigheten i ett tredjeland. I en sådan situation kan rådet nämligen inte längre kontrollera övervakningens effektivitet, vilket skulle kunna äventyra målen med åtgärderna.

122 Även denna omständighet gör det möjligt att skilja sökandens situation från den som förelåg i det ovan i punkt 105 nämnda målet Persia International Bank mot rådet. Även om tribunalen i punkt 117 i den domen framhöll den tillsynsroll som Financial Services Authority (brittisk tillsynsmyndighet för finansiella tjänster) hade, vilken minskade möjligheterna för den berörda bankens majoritetsaktieägare att utöva sitt inflytande, var det i det fallet nämligen fråga om en myndighet i en medlemsstat vilken var skyldig att rätta sig efter rådets rättsakter, och inte en myndighet i ett tredjeland, som i det här fallet.

123 Med hänsyn till att rådet har agerat i enlighet med rättspraxis har sökanden fel i sitt påstående att den omständigheten att sökanden uppfördes och bibehölls på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien på grundval av vem som var majoritetsaktieägare i sökanden stred mot de allmänna rättsprinciper som innebär att sanktioner enbart kan utfärdas gentemot den enhet som är ansvarig för de klandervärda omständigheterna. Rådets beslut att uppföra och bibehålla sökanden på förteckningarna grundades nämligen inte på ett självständigt beteende från sökandens sida som stred mot bestämmelserna i rättsakterna om restriktiva åtgärder mot Syrien, utan på sammansättningen av sökandens aktieägare och således på sökandens nära anknytning till sitt moderbolag (se, för ett liknande resonemang och analogt, domstolens dom i det ovan i punkt 101 nämnda målet Melli Bank, punkt 81). Det har inte bestritts att sökandens moderbolag ägs av syriska staten (se ovan punkterna 1 och 100).

124 Med hänsyn till det ovan anförda kan sökanden inte vinna framgång med de aktuella grunderna.

Grunderna avseende åsidosättande av rätten till försvar, rätten till en rättvis rättegång och rätten till ett effektivt domstolsskydd

125 Sökanden har gjort gällande att rådet trots sökandens många förfrågningar aldrig underrättade bolaget om exakt vilka individuella omständigheter som låg till grund för att uppföra och bibehålla sökanden på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien. Sökanden har dessutom framhållit att rådet när sökanden väckte talan i mål T-174/12 ännu inte hade besvarat sökandens ansökningar av den 15 februari respektive den 4 april 2012 (se ovan punkt 14).

126 Rådet har inte heller någonsin förklarat på vilka grunder bolaget bibehölls på de berörda förteckningarna trots den bevisning som sökanden hade åberopat till styrkande av att institutionen hade gjort en oriktig bedömning eftersom den omständigheten att sökanden är dotterbolag till CBS inte i sig innebär att sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt.

127 Sökanden har dessutom förebrått rådet för att det inte hörsammade sökanden då den begärde att få yttra sig vid ett muntligt hörande. Den rättspraxis som rådet har åberopat i syfte att göra gällande att ett muntligt hörande inte är en rättighet som tillkommer personer som omfattas av restriktiva åtgärder saknar enligt sökanden relevans.

128 Rådet har bestritt sökandens argument.

129 Tribunalen erinrar om att den grundläggande rätten till respekt för rätten till försvar under ett förfarande som föregår vidtagandet av en restriktiv åtgärd stadfästs uttryckligen i artikel 41.2 a i stadgan om de grundläggande rättigheterna, vilken enligt artikel 6.1 FEU har samma rättsliga värde som fördragen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 21 december 2011 i mål C-27/09 P, Frankrike mot People's Mojahedin Organization of Iran, REU 2011, s. I-13427, punkt 66).

130 Enligt fast rättspraxis utgör principen om ett effektivt domstolsskydd en av de allmänna principerna i unionsrätten. Den har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och har stadfästs i artiklarna 6 och 13 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950, samt bekräftats i artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna (domstolens dom av den 13 mars 2007 i mål C-432/05, Unibet, REG 2007, s. I-2271, punkt 37, och av den 3 september 2008 i de förenade målen C-402/05 P och C-415/05 P, Kadi och Al Barakaat International Foundation mot rådet och kommissionen, REG 2008, s. I-6351, nedan kallad domen i de förenade målen Kadi, punkt 335).

131 Enligt fast rättspraxis ska domstolsprövningen kunna omfatta bland annat lagenligheten av de skäl som legat till grund för en unionsmyndighets beslut att föra upp en person eller en enhet på förteckningen över dem som omfattas av de restriktiva åtgärder som myndigheten har antagit. För att domstolsprövningen ska vara verksam krävs att den aktuella unionsmyndigheten är skyldig att, i så stor utsträckning som möjligt, underrätta den berörda personen eller den berörda enheten om dessa skäl, antingen när beslutet om uppförande på förteckningen antas eller, i vart fall, så snart som möjligt efter det att detta beslut har antagits, i syfte att göra det möjligt för personen eller enheten att inom föreskriven tid utöva sin rätt att väcka talan (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan i punkt 130 nämnda förenade målen Kadi, punkt 336).

132 Skyldigheten att underrätta om sådana skäl måste nämligen iakttas för att de som omfattas av de restriktiva åtgärderna ska kunna ta till vara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid unionsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 oktober 1987 i mål 222/86, Heylens m.fl., REG 1987, s. 4097, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 9, s. 223). Det är även nödvändigt att iaktta nämnda skyldighet för att unionsdomstolen fullt ut ska kunna genomföra den legalitetskontroll av den aktuella unionsrättsakten som det åligger den att göra enligt fördraget (domen i de ovan i punkt 130 nämnda förenade målen Kadi, punkt 337).

133 I överensstämmelse med de krav som uppställts i nämnda rättspraxis föreskrivs i artikel 21.2 och 21.3 i beslut 2011/782, artikel 27.2 och 27.3 i beslut 2012/739, artikel 30.2 och 30.3 i beslut 2013/255 samt i artikel 32.2 och 32.3 i förordning nr 36/2012 att rådet ska meddela den berörda personen sitt beslut, inbegripet skälen för detta, antingen direkt, om adressen är känd, eller genom att ett meddelande offentliggörs, så att personen ges tillfälle att lämna synpunkter. Om synpunkter inges eller om väsentliga nya bevis framläggs, ska rådet se över sitt beslut och informera de fysiska eller juridiska personerna, enheterna eller organen om detta.

134 I artikel 32.4 i förordning nr 36/2012 preciseras att förteckningarna i förordningens bilagor ska ses över regelbundet och minst en gång var tolfte månad.

135 I det aktuella fallet underrättades sökanden, i skrivelsen av den 24 januari 2012, om de rättsakter genom vilka rådet hade beslutat att föra upp sökanden på förteckningarna över personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien. I skrivelsen hänvisades till genomförandebeslut 2012/37 och genomförandeförordning nr 55/2012, vilka fanns bilagda skrivelsen och innehöll skälen för att föra upp sökanden på nämnda förteckningar.

136 Den omständigheten att sökanden underrättades efter det att bolaget för första gången hade förts upp på förteckningen över personer som omfattas av de berörda restriktiva åtgärderna kan inte i sig anses utgöra ett åsidosättande av rätten till försvar.

137 Tribunalen erinrar om att det beträffande rätten till försvar, och i synnerhet rätten att yttra sig i fråga om restriktiva åtgärder, följer av rättspraxis att det inte kan krävas av unionsmyndigheterna att de underrättar den berörda personen eller enheten om skälen till beslutet att föra upp personen eller enheten på förteckningen över dem som omfattas av restriktiva åtgärder före det att personen eller enheten förs upp på förteckningen för första gången (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan i punkt 130 nämnda förenade målen Kadi, punkt 338).

138 En sådan underrättelse skulle nämligen äventyra effektiviteten av de åtgärder för frysning av tillgångar och ekonomiska resurser som nämnda myndigheter vidtar (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan i punkt 130 nämnda förenade målen Kadi, punkt 339).

139 För att de mål som eftersträvas med sådana åtgärder ska uppnås måste de ha en överraskningseffekt och vara omedelbart tillämpliga (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan i punkt 130 nämnda förenade målen Kadi, punkt 340).

140 Rådet var således inte skyldigt att bereda sökanden tillfälle att yttra sig innan bolaget för första gången fördes upp på förteckningarna över de personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien. Sökandens möjlighet att vända sig till rådet efter att ha mottagit skrivelsen av den 24 januari 2012 var nämligen tillräcklig för att säkerställa iakttagandet av sökandens rätt till försvar.

141 När sökanden tog del av motiveringen för att föra upp bolaget på förteckningarna, såsom denna återgavs i de rättsakter som fanns bilagda skrivelsen av den 24 januari 2012, beslutade sökanden att ge in en ansökan till rådet om tillgång till bevisen för att sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt. I avvaktan på rådets svar väckte sökanden talan i mål T-174/12.

142 Rådet besvarade inte ovannämnda ansökan förrän långt efter det att sökanden hade väckt talan i nämnda mål, närmare bestämt den 3 juli 2012.

143 Tribunalen konstaterar emellertid att innehållet i de handlingar som översändes den 3 juli 2012 i sak överensstämmer med den motivering som sökanden redan hade tagit del av genom skrivelsen av den 24 januari 2012 och de bilagda rättsakterna, alltså genomförandebeslut 2012/37 och genomförandeförordning nr 55/2012. I den berörda handlingen konstateras nämligen, precis som i de sistnämnda rättsakterna, att sökanden är ett dotterbolag till CBS.

144 Det finns tre skäl till att det är av ringa betydelse att den berörda handlingen innehåller en kompletterande motivering. För det första kände sökanden givetvis till huvudaktieägarens identitet. För det andra är den omständigheten att CBS äger sökanden till 84,2 procent skäl nog att anta restriktiva åtgärder mot sökanden, såsom framgår av prövningen av grunderna avseende att rådet skulle ha gjort en uppenbart oriktig bedömning i frågan huruvida sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt. För det tredje underrättades sökanden omedelbart om att de restriktiva åtgärderna grundades på just den omständigheten att bolaget är dotterbolag till CBS.

145 Det avgörande är att sökanden, från och med det att bolaget fördes upp på förteckningarna över de personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien, hade möjlighet att utöva sin rätt till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd genom att vid rådet och tribunalen redogöra för varför bolaget ansåg att den omständigheten att det är ett dotterbolag till CBS inte var skäl nog att föra upp det på förteckningarna.

146 Även om det antas att rådet borde ha tillhandahållit sökanden de handlingar som översändes den 3 juli 2012 innan talan väcktes i mål T-174/12 mot de angripna rättsakterna, skulle detta ha utgjort ett förfarandefel utan följder, eftersom sökanden inte hade kunnat förbereda ett bättre försvar om felet inte hade begåtts (se, analogt, domstolens dom av den 16 februari 2012 i de förenade målen C-191/09 P och C-200/09 P, rådet mot Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP, punkt 78, och tribunalens dom av den 9 september 2011 i mål T-25/06, Alliance One International mot kommissionen, REU 2011, s. II-5741, punkt 183).

147 Vad gäller anmärkningen att rådet inte beviljade sökanden ett muntligt hörande, kan det konstateras att varken den aktuella lagstiftningen eller den allmänna principen om iakttagande av rätten till försvar ger de berörda rätt att kräva ett sådant (se, analogt, förstainstansrättens dom av den 23 oktober 2008 i mål T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet, REG 2008, s. II-3019, punkt 93, och av den 6 september 2013 i mål T-434/11, Europäisch-Iranische Handelsbank mot rådet, punkt 64).

148 Vad gäller frågan huruvida rådet iakttog sökandens rätt till försvar vid antagandet av beslut 2012/739, genomförandeförordning nr 1117/2012, genomförandeförordning nr 363/2013, beslut 2013/109 och beslut 2013/255 – som är efterföljande rättsakter enligt vilka sökanden ska bibehållas på förteckningarna över de personer som omfattas av restriktiva åtgärder – saknas det i princip fog för argumentet om överraskningseffekt (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i det ovan i punkt 129 nämnda målet Frankrike mot People's Mojahedin Organization of Iran, punkt 62).

149 Det framgår emellertid av rättspraxis att rätten att yttra sig före antagandet av rättsakter om upprätthållande av restriktiva åtgärder mot personer som redan omfattas av dessa förutsätter att rådet har anfört nya omständigheter mot de berörda personerna (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i det ovan i punkt 129 nämnda målet Frankrike mot People's Mojahedin Organization of Iran, punkt 63, och tribunalens dom i det ovan i punkt 102 nämnda målet Melli Bank, punkt 72).

150 När rådet i det aktuella fallet beslutade att bibehålla sökanden på förteckningarna över de personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien, anförde det inga nya omständigheter som sökanden inte redan hade underrättats om i samband med att bolaget fördes upp på förteckningarna första gången.

151 Det ska härvid erinras om att sökanden i enlighet med de bestämmelser som angetts ovan i punkt 133 hade möjlighet att på eget initiativ lämna synpunkter till rådet utan behov av en ny, uttrycklig uppmaning därtill från rådets sida inför antagandet av varje efterföljande rättsakt, om inga nya omständigheter anförts mot sökanden.

152 Sökanden utnyttjade denna möjlighet, bland annat genom skrivelsen till rådet av den 14 december 2012, vilken besvarades den 6 mars 2013 (se ovan punkterna 23 och 25).

153 Även om skrivelsen besvarades efter det att talan hade väckts mot beslut 2012/739, kan det konstateras att detta beslut – liksom genomförandeförordning nr 1117/2012, genomförandeförordning nr 363/2013 och beslut 2013/255 – inte innebar någon ändring av motiveringen till de restriktiva åtgärderna avseende sökanden och inte grundade sig på några nya omständigheter, utan enbart på den kapitalmässiga anknytningen mellan CBS och sökanden. Sökanden hade redan lämnat sina synpunkter på sistnämnda omständighet vid flera tillfällen vid rådet och tribunalen.

154 Av samma skäl konstaterar tribunalen att även om det antas att rådet borde ha berett sökanden tillfälle att yttra sig innan det antog de ovan i punkt 153 nämnda rättsakterna, skulle detta förfarandefel från rådets sida inte ha några följder, i den mening som avses i den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 146.

155 Av det ovan anförda framgår att sökanden inte kan vinna framgång med de aktuella grunderna.

Grunderna avseende brister vid antagandet av förordning nr 36/2012 och genomförandeförordning nr 55/2012

156 Sökanden har förebrått rådet för att förordning nr 36/2012 – till skillnad från förordning nr 442/2011, vilken upphävdes genom den förstnämnda förordningen – inte innehåller någon hänvisning till kravet på att iaktta de grundläggande rättigheter som tillkommer dem som omfattas av åtgärderna enligt dessa förordningar.

157 Sökanden har vidare gjort gällande att även om innehållet i och syftena med förordning nr 36/2012 motiverar att rådet antog den med stöd av artikel 215 FEUF, borde det likväl ha beaktats att denna förordning aktualiserar frågor om grundläggande rättigheter, vilket innebär att den borde ha antagits med stöd av artikel 75 FEUF. Sistnämnda artikel avser nämligen antagande av rättsakter i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet i artikel 294 FEUF, som tillerkänner Europaparlamentet en viktigare roll än i förfarandet enligt artikel 215 FEUF, i vilket parlamentet bara ska underrättas om att rådet har antagit restriktiva åtgärder.

158 Rådet har bestritt sökandens argument.

159 Tribunalen gör följande bedömning. Vad gäller frågan om grundläggande rättigheter ska det påpekas att denna omständighet inte har någon betydelse för de angripna rättsakternas rättsenlighet, eftersom sökanden inte har styrkt någon kränkning av dess grundläggande rättigheter. Denna delgrund är således verkningslös.

160 Vad gäller frågan om den rättsliga grunden för förordning nr 36/2012, medgav sökanden som svar på en fråga från tribunalen under förhandlingen att rådet hade rätt att anta nämnda förordning med stöd av artikel 215 FEUF. Detta antecknades i förhandlingsprotokollet.

161 Beträffande sökandens påstående i repliken att det ”kan bestridas att den rättsliga grunden för de rättsakter som går sökanden emot medg[er] att rådet antar rättsakter om åtgärder som är till särskilt men för adressaternas grundläggande rättigheter, och detta utan att parlamentet deltar i förfarandet”, ska följande påpekas. Parlamentets deltagande i lagstiftningsprocessen är visserligen ett uttryck, på unionsnivå, för en grundläggande demokratisk princip enligt vilken folken deltar i maktutövningen genom en representativ församling. Skillnaden mellan artiklarna 75 FEUF och 215 FEUF vad gäller parlamentets deltagande följer emellertid av det val som Lissabonfördragets upphovsmän har gjort att ge parlamentet en mer begränsad roll avseende unionens åtgärder inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (domstolens dom av den 19 juli 2012 i mål C-130/10, parlamentet mot rådet, punkterna 81 och 82).

162 Även om det antas att sökanden har rätt att åberopa en grund som i huvudsak avser åsidosättande av parlamentets befogenheter, strider det enligt rättspraxis inte mot unionsrätten att genom ett förfarande i vilket parlamentet inte är delaktigt vidta åtgärder med direkt inverkan på fysiska eller juridiska personers grundläggande rättigheter, eftersom skyldigheten att respektera grundläggande rättigheter riktar sig, enligt artikel 51.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, till unionens samtliga institutioner, organ och byråer. Enligt artikel 215.3 FEUF ska de rättsakter som avses i den artikeln dessutom innehålla nödvändiga bestämmelser om rättsliga garantier. En rättsakt som förordning nr 36/2012 kan således antas med stöd av artikel 215.2 FEUF under förutsättning att den innehåller garantier för de berörda personernas grundläggande rättigheter (se, för ett liknande resonemang och analogt, domen i det ovan i punkt 161 nämnda målet parlamentet mot rådet, punkterna 83 och 84; såvitt avser en juridisk persons möjlighet att åberopa att det har skett en kränkning av grundläggande rättigheter, se tribunalens dom i det ovan i punkt 102 nämnda målet Melli Bank, punkt 41).

163 I det aktuella fallet innehåller förordning nr 36/2012 nödvändiga bestämmelser för att säkerställa skyddet för de grundläggande rättigheterna. I artikel 32.2–32.4 i denna förordning stadgas nämligen bland annat rådets skyldigheter *att* motivera sitt beslut att uppföra fysiska och juridiska personer på förteckningen över de personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna enligt förordningen, *att* meddela dessa personer beslutet, antingen direkt eller genom att ett meddelande offentliggörs, så att de ges tillfälle att lämna synpunkter, *att* se över sitt beslut om väsentliga nya bevis framläggs eller om synpunkter inges samt *att* se över förteckningarna regelbundet och minst en gång var tolfte månad.

164 Med beaktande av vad som anförts ovan kan sökanden inte vinna framgång med de aktuella grunderna.

Grunden avseende att rådets prövning av omständigheterna i ärendet var otillräcklig

165 Sökanden har gjort gällande att rådet inte gjorde någon egentlig prövning av omständigheterna i ärendet, utan bara godtog medlemsstaternas förslag utan att kontrollera att de uppgifter och bevis som kunde ligga till grund för antagande och upprätthållande av restriktiva åtgärder mot sökanden var välgrundade och relevanta.

166 Rådet har bestritt sökandens argument.

167 Tribunalen gör följande bedömning. Rådet förde upp och bibehöll sökanden på förteckningarna över de personer som omfattas av de restriktiva åtgärderna mot Syrien på den grunden att CBS innehar 84,2 procent av sökandens aktiekapital.

168 Denna omständighet är korrekt och har inte vid något tillfälle bestritts av sökanden. Tvärtom har sökanden försökt styrka att bolaget trots denna kapitalmässiga anknytning behöll sin självständiga ställning i förhållande till CBS.

169 Såsom framgår av prövningen av grunderna avseende att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning i frågan huruvida sökanden stödjer den syriska regimen ekonomiskt, hade rådet i det aktuella fallet fog för att lägga den så kallade kapitalmässiga anknytningen till grund för beslutet att föra upp och bibehålla sökanden på de berörda förteckningarna.

170 Eftersom rådet grundade sitt beslut på denna anknytning, som även tribunalen finner välgrundad, ska rådet anses ha gjort en tillräcklig prövning av omständigheterna i ärendet.

171 Sökanden kan således inte vinna framgång med denna grund.

172 Det framgår av samtliga ovan anförda omständigheter att sökanden inte kan vinna framgång med någon av sina grunder, vilket innebär att talan ska ogillas i båda målen i samtliga delar. Det saknas därvid anledning att pröva huruvida det är möjligt att sakpröva – vilket rådet har bestritt – sökandens yrkanden att tribunalen, vid behov, ska ogiltigförklara ”rådets skrivelser med beslut” av den 24 januari 2012 och den 30 november 2012.

Rättegångskostnader

173 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska rådets yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas i båda målen.

2) Syrian Lebanese Commercial Bank SAL ska ersätta rättegångskostnaderna.

Kanninen Berardis Wetter

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 februari 2014.

Underskrifter